

най-възвишенитѣ и благородни чувства — признателностъ вълнува струнитѣ на неговото сърдце.

„Азъ го виждамъ вече този величественъ паметникъ, излѣнъ отъ лептата на цѣлия български народъ.

„Ще расте столицата, ще се развива културно и политически народътъ, а великиятъ Царъ отъ висотата на своя пиедесталъ съ сжщата благодать и спокойствие ще слѣди за развитието на България.

„Бъдещето не може да не принадлежи на единъ народъ, който, вълнуванъ отъ най-сърдечна благодарностъ, въ страницитѣ на своята история написва съ златни букви името на великия си освободителъ, чийто мощенъ духъ е днесъ въ насъ и съ насъ.

„Съ душевно вълнение, съ гордостъ, радостъ и умиление и Азъ, Князътъ на този народъ, призовавамъ Божието благословение върху едно дѣло, тъй тѣсно свързано съ нашето свѣтло минало, и Азъ съмъ убѣденъ, че историята ще отбѣлжи съ внимание днешния актъ, съ който българскиятъ народъ показва на свѣта, че той умѣе да обича и съ признателностъ да си спомня за виновника на най-скжпото, което притежава на тоя свѣтъ — народната свобода“.

Рѣчта на Държавния Глава послѣдва громкъ екотъ отъ оглушителни „ура“ отъ хилядното множество български граждани.

Вториятъ ораторъ е билъ покойниятъ Ив. Бѣлиновъ, милъ синъ на майка България, членъ на комитета „Царь-Освободителъ“ и Министръ на Обществениятъ сгради.

Съ звученъ гласъ, ясно, отчетливо и сладкодумно описалъ той значението на освободителната война и великитѣ подвизи на рускитѣ войски, които сложиха коститѣ си за извоюването на нашата скжпа сво-